

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4372/2022
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Томовић, адвокат из ..., против туженог „Swisslion Group“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3329/21 од 26.07.2022. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3329/21 од 26.07.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 228/19 од 07.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог бр. .. од 11.02.2015. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на неодређено радно време и распореди на радно место које одговара степену стручне спреме тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 132.750,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3329/21 од 26.07.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијени захтеви парничних странака за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је оцено да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије тужиоца да нису цењени искази тужиоца и појединих сведока, те да побијана пресуда садржи разлоге који су неразумљиви и противречни сами себи, указује се на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП и члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, које нису прописане као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог распоређен на пословима возача теретног возила до 12.02.2015. године када му је радни однос престао. Оспореним решењем о отказу уговора о раду број .. од 11.02.2015. године, тужиоцу је престао радни однос због учињене теже повреде радне обавезе његовом кривицом, која се огледа у несавесном и немарном извршавању радне обавезе, као и нецелисходном и неодговорном коришћењу средстава рада, које су прописане актом послодавца. У образложењу решења о престанку радног односа, поред осталог, наведено је: да је тужилац распоређен на радно место возача на основу Уговора о раду од 01.11.2014. године, да је дана 03.11.2014. године учинио тежу повреду радне обавезе јер је на основу путног налога број .. прекорачио дозвољено време управљања возилом тиме што је возио у периоду од 05,30 до 21,59h, тако да је укупан број часова управљања моторним возилом изнео 10 сати, 58 минута и 44 секунде, као и дана 27.11.2014. године, када је на основу путног налога број .., прекорачио дозвољено време управљања возилом, тиме што је возио у периоду од 05,53 до 22,24h, тако да је укупан број сати управљања моторним возилом износио 12 часова 13 минута и 11 секунди, што је супротно члану 243. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, те да из изнетог произлази да тужилац није поштовао обавезе прописане актом послодавца, као ни законске одредбе са којима је био упознат и да је својом кривицом извршио теже повреде радне обавезе утврђене уговором о раду и општим актом туженог –несавесно и немарно извршавање радне обавезе и нецелисходно и неодговорно коришћење средстава рада, које су прописане актом послодавца - чл. 5. Правилника о радним обавезама и радној дисциплини запослених на радном месту возача, а у складу са чланом 179. став 2. тачка 1. и 3. Закона о раду. Тужени је тужиоцу пре доношења оспореног решења доставио Упозорење број 14 од 15.01.2015. године, којим је тужилац обавештен да су се стекли услови за отказ уговора о раду због наведених повреда радних обавеза. Тужилац је оспорио наводе из упозорења истичући да је за прекорачење дозвољеног времена управљања возилом крив послодавац, који је наложио запосленом да управља возилом дуже од законом прописаног времена. Вештачењем од стране вештака саобраћајне струке утврђено је да је тужилац дана 03.11.2014. године, на релацији Горњи Милановац – Београд – Велика Грета на основу путног налога број .. од 03.04.2014. године, прекорачио дозвољено време управљања возилом јер је возио у периоду од 05,30 до 21,59h, тако да је укупан број сати управљања моторним возилом износио 10 сати, 58 минута и 44 секунде (што је више од максимално дозвољеног времена управљања – 9 сати дневно), за разлику од ситуације када је 27.11.2014. године, на основу путног налога број .. од 27.11.2014.

године возио на релацији Гроњи Милановац – Ниш – Врање, када није прекорачио дозвољено време управљања возилом (имао је укупно време управљања возилом од 8 сати и 48 минута, што је мање од максимално дозвољеног времена управљања возилом које траје 9 сати дневно). Код туженог није била пракса дозвољена од стране послодавца да возачи ради приказивања краћег времена вожње стављају у тахограф улошке тек након пар часова вожње, сви су возачи били упознати са начином коришћења тахографа, укључујући и правовремену употребу преклопника или тастера којима се евидентирају активности возача у возилу, или да се око тога договарају са саобраћајном полицијом, као ни да прекорачују дозвољено време вожње (сви возачи који су возили дуже туре, а управљали возилом опремљени креветом, били су у обавези да након 9 часова вожње праве паузе). У поступку надзора над туженим поводом поштовања прописа о безбедности саобраћаја, и то прекорачења дозвољеног времена управљања возилом, РС МУП ПУ Чачак (која је о томе саставила записник дана 12.08.2015. године) поднела је прекршајне пријаве само против двојице возача и то против тужиоца, коме је отказан уговор о раду, и против другог возача, ББ, коме није отказан уговор о раду зато што је управљао застарелим камионом који није био опремљен лежајем за одмор возача.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду да тужилац није оспорио да је 03.11.2014. године, на релацији Горњи Милановац – Београд – Велика Греда, прекорачио дозвољено време управљања возилом, иако су му, као дугогодишњем возачу, биле познате одредбе тада важећег Закона о безбедности саобраћаја на путевима које се односе на дозвољену дужину управљања возилом, првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду није основан, јер је тужилац наведеног дана својом кривицом учинио тежу повреду радне обавезе, која му је оспореним решењем стављена на терет, због чега је отказ уговора о раду правилан и на закону основан.

И према становишту другостепеног суда, имајући у виду да је тужилац 03.11.2014. године прекорачио трајање дневног времена управљања возилом, те да, у смислу члана 231. ЗПП, није доказао да је до прекорачења дошло искључиво из разлога везаних за послодавца, иако је то током поступка тврдио, произлази да је тужилац својом кривицом извршио предметне повреде радних обавеза, чиме су се стекли услови за отказ уговора о раду предвиђени чланом 179. став 2. тачка 1. и 3. Закона о раду и чланом 5. Правилника о радним обавезама и радној дисциплини запослених на радном месту возача број .. од 02.06.2014. године (који је био објављен и у примени спорном периоду).

По оцени Врховног суда, на овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 3. Закона о раду важећег у време доношења оспореног решења („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1) или ако нецелисходно и неодговорно користи средства рада (тачка 3).

Чланом 5. тач. 18. Правилника о радним обавезама и радној дисциплини запослених на радном месту возача бр.3 .. од 02.06.2014. године, предвиђено је између осталог, да се повредом радне обавезе због које се запосленом може отказати уговор о раду, сматра и непридржавање правила о времену управљања.

Чланом 243 ст. 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима важећег у односном периоду ("Сл. Гласник РС", бр. 41/09 ...55/14) прописано је да када управља теретним возилом или скупом возила чија је највећа дозвољена маса већа од 3500 kg или аутобусом, возач не сме имати дневно време управљања дуже од девет сати, односно највише два пута недељно по десет сати.

У конкретном случају, код утврђеног да је тужилац 03.11.2014. године прекорачио дозвољено дневно време управљања возилом тако што је возио 10 сати, 58 минута и 44 секунде, иако му је, као дугогодишњем возачу теретног возила, била и морала бити позната регулатива у вези са временом управљања возилом (дозвољено дневно време управљања од 9 сати), те како исти није пружио доказе за своје тврдње да је до наведеног прекорачења дошло искључиво из разлога везаних за послодавца, а терет доказивања је у смислу чл. 231. ЗПП, био на њему, те имајући у виду да је за законитост решења о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе довољно да запослени једном изврши повреду радне обавезе, правилан је и према становишту овог суда, закључак нижестепених судова да су наступили отказни разлози из чл. 179 ст. 2 тач. 1 и 3 Закона о раду јер је тужилац поступио супротно чл 5 тада важећег Правилника о радним обавезама и радној дисциплини запослених на радном месту возача и својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је оспореном одлуком стављена на терет. Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен на исте разлоге за отказ уговора о раду као у оспореном решењу, на које се изјаснио, чиме му је омогућено право на одбрану, сагласно члану 180. Закона о раду.

Насупрот ревизијским наводима, Правилник о радним обавезама и радној дисциплини запослених на радном месту возача од 02.06.2014. године објављен је на одласној табли туженог друштва 02.06.2014. године, што је констатовано службеном белешком приложеном од стране тужене током поступка и исти је ступио на правну снагу осмог дана од дана објављивања. У прилог томе су и наводи тужиоца са рочишта за главну расправу од 13.01.2016. године, на коме је, саслушан у својству парничне странке, и сам потврдио да је упознат са Правилником и његовом садржином.

Осталим наводима ревизије указује се на погрешно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

С обзиром да је утврђено да је тужиоцу радни однос законито престао, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад сагласно члану 191. став 1. Закона о раду, по његовом захтеву у овом спору.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер тужилац није успео у овом поступку. Одбијен је и захтев туженог за накнаду тражених трошкова у висини састава одговора на ревизију, с обзиром да нису били потребни, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**